

Mødreforsikring

af Eva Anker Nørregaard.

ALLE ved, at selv i meget velordnede Hjem — langt op over Arbejder- og den lavere Middelklasse vækker Udsigten til et Barns Ankomst, naar det er det 3., 4. eller 5. i Rækken, ikke udelt Glæde — ja vi hører ofte nok om Sorg og Jammer i den Anledning. Hvor Folk har Raad til det og Sorgen vel mest stammer fra Magelighed, er der ingen Grund til at føle Medlidenhed; men i Arbejderklassen og Middelstanden med de smaa Indtægter, hvor hele Husets Trivsel hviler paa Hustruens Arbejdskraft og Energi, der kan vi give disse Kvinder vor fulde Sympati, naar de med Gru ser hen til baade at faa en Mund til, der skal mættes, og ikke mindst til de med Svangrskab og Fødsel forbundne Udgifter og Besværligheder. Endnu meget værre er selvfølgelig Forholdet, hvor Moderen er alene om at holde Hjemmet oppe og hvor hun i Børnenes Far har den værste Fjende for Hjemmet, og hvor hun maa gaa i stadig Rædsel for, hvad et drukkent Dyr kan finde paa.

I Norge, som overalt ellers, har der været ført en voldsom Diskussion om Berettigelse af Indskrænkning af Fødslernes Antal. Selvfølgelig kan man ikke komme til noget Resultat, da Syns-

punkterne er saa forskellige — men en Ting er nævnt fra alle Kanter: gør noget for de Kvinder, for hvem Hjælp er nødvendig — hjælp dem, saa at Udsigten til et Barns Fødsel ikke skal staa som noget saa altoverskyggende — knusende.

I Socialdepartementets Chef, Castberg, har Kvinder og Børn deres nærmeste Ven, og i nøje Samarbejde med Norske Kvinders Nationalraad, Jordemoderforeningen o. a. har Departementet udarbejdet og fremsat et Par Forslag, som skulle kunne hjælpe Mødrene og Børnene — nemlig Forslag om Forandring af Sygeforsikringsloven, saa den kommer til at omfatte Mødreforsikring og fri Jordmoderhjælp for alle direkte forsikrede Kvinder eller forsikrede Mænds Hustruer.

Forslaget gaar ud paa, at Kvinderne faar en Understøttelse af 1 Kr. pr. Dag, 6 Uger efter og 14 Dage før Fødselen, og Beløbet udbetales straks efter Fødselen til Moderen personlig — dog kan Kredssygekassen bestemme, at Jordmoderen skal beholde Bidraget og anvende det til Moderens og Barnets Pleje.

Dernæst faar Kvinderne fri Jordmoderhjælp, deri om muligt indbefattet et Besøg af Jordmoderen inden Fødselen.

I det store Materiale, der er samlet

angaaende disse Forslag, er der Beviser nok for, hvor paakrævet det er at hjælpe her. Fra Lægernes Side er der Masser af Udtalelser om, hvor stor en Del af Kvindernes Underlivssygdomme, som skyldes mangelfuld Pleje, Hjælp og Ernæring ved Barselsengen, og fra Jordemødrene foreligger der Beretninger om de fortvivlede Forhold, de ofte maa arbejde under. Desuden viser Statistiken, at der er en stor Mængde Fødsler, som foregaar uden Hjælp af Jordemoder — væsentlig fordi Afstandene er saa store, at det blir for dyrt at hente hende — og saa venter de ofte til sidste Øjeblik. Hvis Fødslen saa tilmed ikke forløber normalt, kan Mor og Barn dø inden Jordmoderen kan komme frem eller faar sendt Bud efter den nødvendige Lægehjælp. Paa dette mener man, at et Besøg af Jordmoderen inden Fødselen vil kunne hjælpe. Hun vil være istand til at konstatere, om de almindeligst indtræffende abnorme Forhold foreligger, kan i Tide faa ordnet med Lægehjælp eller faa Kvinden indlagt paa Sygehuset. Og hun vil kunne give gode Raad og Ordre med Hensyn til de nødvendige Forberedelser. Det skal jo være ganske forfærdelig fattige Hjem, hvor der ikke med lidt god Vilje og Underretning kan skabes nogenlunde tilfredsstillende Forhold til en forestaaende Fødsel —

særlig avskyelige sædelighetsforbrydelser som har været fremme til behandling, har flere været glade ved at bli utskudt. Andre, og det er gudskelov de fleste — har været sig fuldt og fast det ansvar bevisst de gaar ind til. Der har i aarenes løb været flere sager fremme til behandling, hvor man dybt har beklaget, at der ingen kvinder var med. —

Meningen med at faa kvinder ind i juryen skulde jo ogsaa være at hindre en altfor ensidig mandlig opfatning av de forelagte spørgsmaal. Og naar det gjælder sædelighetssaker, hvor som oftest begge kjøen er impliceret, eller forbrydelser begaaet mot eller av børn, vilde det vel netop være overordentlig heldig at kvinder er med som dommere.

Men netop i slike saker benytter ofte baade statsadvokaten (paatalemyndigheten) og tiltalte sig af sin Ret til fortrinnsvis at utskyte de utrukne kvinder.

Det har været paastaat, at kvinderne i sin almindelighet er strengere i sine domme end mændene. Det skal jeg la staa hen. Der er dem, ogsaa blandt juristerne, som mener at kvinderne er i besiddelse av en sterkere retfærdighetssans end mændene. Kanskje Retfærdighet forveksles saa let med strenghet.

Der stilles store krav til nævningernes fornuft og omdømme, og dette tror jeg har virket opdragende paa kvinderne. De maa lære sig til at se bort fra sine følelser og fra alle smaatterier og holde sig til de fakta som fore-

ligger, og de maa koncentrere sine tanker om saken, li ut fra hvad de oppfatter, ser og hører, paa stedet og under forhøret, skal dommen om angjældende fældes. —

Der kunde være mangt og meget mere at skrive om dette emne, men jeg skal denne gang indskrænke mig til dette.

Landsforbundets Valgretsmerke
bør findes paa alle Breve.